

Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com

Δεκέμβριος 2021

ΛΑΘΗ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

(Αντηχεί ring tone Joy Division – Isolation)

Μπάμπης ο Αυτόνομος: Έλα, πήρα να δω τι έγινε στη διαδήλωση στον Πειραιά.

Antifa: Και γαμώ. Πολύ χουχουλιάρικη.

- Τι χουχουλιάρικη ρε; Εδώ το μετεωρολογικό έλεγε ότι ρίχνει χιονόνερο!

- Ε ναι, έριξε λίγο χιονόνερο, αλλά έτσι όλοι έκαναν αλυσίδες. Ξέρεις, για να ζεσταθούνε. Εσύ πώς πας;

- Ξέρεις μωρέ, τα συνηθισμένα. Το ΨΝΑ έχει μια κενή ΜΕΘ και επειδή είναι απαράδεκτο να έχεις κενή ΜΕΘ τη σημερινή ημέρα, σκέφτηκαν για λίγο να χώσουν εμένα μέσα. Μου έλεγαν κι ότι είναι μεγάλη ευκαιρία γιατί είναι λέει δυσεύρετες. Πάνω στις διαπραγματεύσεις, η Μαρία δάγκωσε τον Μιχάλη τον σάικ εμ ντι (PsychMD) και τη χώσανε πάλι δυο βδομά στον κύβο με τα μαξιλάρια™. Καλά το πάνε· θα βγει ακόμη πιο βελτιωμένη...

- Όχι ρε, έρχονται και γιορτές, έλεγα να περάσω να σε δω, να γνωρίσω και τη Μαρία...

- Άσε μη σωληνιάσουνε κι εσένα. Κατά τα άλλα, πώς πάει; Εννοώ γενικώς.

- Τι γενικώς;

- Γενικώς. Πώς πάει ο καπιταλισμός, πώς πάει το κράτος, πώς πάει η αντεξουσία... ξέρεις τώρα.

- Σκατά πάει, πώς θες να πάει;

- Και γιατί πάει σκατά;

- Ξέρω και 'γω; Επειδή μας πάει το κράτος κλωτσώντας. Γι' αυτό.

- Βαριέσαι και να το συζητήσεις βλέπω. Και είναι λογικό. Η θέση που βρίσκομαι είναι ταμάρ για να καταλάβει κανείς πόσο ικανά είναι τα ανθρώπινα όντα να συνηθίζουν και τις πιο απόκοσμες συνθήκες, έως το σημείο όπου φτάνουν να θεωρούν κανονικό αυτό που πριν ήταν αδιανόητο. Μηχανισμός αυτοσυντήρησης αδερφέ, πανίσχυρος και αναγκαίος. Το κακό είναι ότι σε καθιστά ανίκανο να κρίνεις το παρελθόν και τα λάθη σου.

- Ποια λάθη;

- Τα λάθη είναι παράξενο πράγμα. Ανήκουν στο παρελθόν, γιατί τότε έγιναν. Κρίνονται στο παρόν,

γιατί τότε γίνεται αισθητή η επίδρασή τους. Πάρε για παράδειγμα τον αντιεμβολιαστικό λόγο. Ήταν μια επιλογή που μπορεί να φαινόταν λογική τον Φλεβάρη του 2020. Κι όμως, καθώς οι κρατικές μέθοδοι ξεδίπλωναν το μεγαλείο τους, έγινε σαφές ότι ο αντιεμβολιαστικός λόγος εκπορευόταν από το κράτος το ίδιο. Οδηγούσε στην υιοθέτηση του λόγου των ειδικών, στην ταύτιση με την ακροδεξιά, στην αδυναμία κατανόησης της ιστορικής συγκυρίας. Δύο χρόνια μετά, η ύπαρξη κάποιας ικανότητας συλλογικής αυτοκριτικής θα ωφελούσε ιδιαίτερος όσους τον υιοθέτησαν. Αλλά η ικανότητα συλλογικής αυτοκριτικής σημαίνει ότι έχεις προβλέψει να υπάρχουν οι οργανωτικοί τρόποι για να παραδέχεται ότι οι επιλογές του παρελθόντος ήταν λανθασμένες, δίχως αυτό να μετατρέπεται σε υπαρξιακό κίνδυνο. Στην περίπτωση όμως που μια πολιτική οργάνωση είναι συντεταγμένη γύρω από την παραδοχή ότι αποτελείται από αλάθητους φωστήρες, κάθε παραδοχή λάθους αποτελεί και υπαρξιακή απειλή. Οπότε τα λάθη διαιωνίζονται έως ότου οι συνέπειές τους να είναι αδύνατον να αποσιωπηθούν. Αυτό συνήθως σημαίνει διάσπαση. Κι έτσι γράφεται η ιστορία της αντεξουσίας, τουλάχιστον για τα τελευταία τριάντα χρόνια.

- Προφανώς δεν αναφέρεσαι μόνο στον αντιεμβολιαστικό λόγο...

- Ε ναι, αυτό ήταν το μικρότερο από τα λάθη του παρελθόντος μας: αν θες, ήταν απλά μια μικρής σημασίας συνέπεια των λαθών μας. Όσο για τα μεγαλύτερα λάθη: οι τρόποι οργάνωσής μας ήταν λάθος. Ήταν λάθος να θεωρούμε «οργάνωση» ή «ισοτιμία» τις διαδικασίες που ήταν γνωστές με το όνομα «ανοιχτή συνέλευση». Σήμερα οι «ανοιχτές συνελεύσεις» είναι αδύνατον και να γίνουν ακόμα γιατί δεν υπάρχουν καν τα αναγκαία ντουβάρια. Το χειρότερο όμως είναι ότι όταν γίνονται, χωρίζονται αυτομάτως σε μασκοφόρους και μη. Αυτό που έχει πάψει να υπάρχει είναι ο αναγκαίος στρουθοκαμηλισμός. Η απώλεια του στρουθοκαμηλισμού θα ήταν εξόχως θετική, αν μοναχά ξέραμε τι να την κάνομε.

Άλλο: το παρόν μάς δείχνει ότι ήταν πολύ λάθος να διαιωνίζουμε την αντίληψη των «μεγάλων στιγμών

ΑΝΤΙ ΕΑ SPEAKING KING

της σύγκρουσης» και να παριστάνουμε ότι αυτές οι «μεγάλες στιγμές» ήταν δικό μας έργο. Σήμερα, οι «μεγάλες στιγμές» είναι όλο και πιο προφανές ότι οργανώνονταν από το Σύριζα, τουλάχιστον από το 2003 και μετά. Η απόδειξη είναι τρανταχτή: τώρα που οι «μεγάλες στιγμές» φαίνονται εντελώς αναγκαίες - τώρα είναι εντελώς αδύνατον να διοργανωθούν - μέχρι να τις εγκρίνει η αριστερά. Τι θαύμα, ε;

Εν πάση περιπτώσει, έχουμε φτάσει στο σημείο όπου τα λάθη του παρελθόντος είναι αδύνατον - τέλος πάντων: είναι όλο και πιο δύσκολο να αποσιωπηθούν. Κι όμως η αποσιώπηση είναι πιο δελεαστική από ποτέ, γιατί η παραδοχή τους θα οδηγήσει στην αυτοαναίρεση. Πώς να παραδεχθεί κάποιος ότι είκοσι χρόνια τώρα χαλάει σάλιο εντός διαδικασιών που δεν μπορούν να πάρουν απόφαση δίχως την αριστερά; Πώς να παραδεχθεί, πρώτα απ' όλα στον ίδιο του τον εαυτό, ότι δεν διοργάνωσε αυτοπροσώπως τον Δεκέμβρη του 2008, όταν όλη του η ύπαρξη έχει βασιστεί σε αυτή τη φαντασίωση; Πώς να αναμετρηθεί με την απέραντη εργασία που απαιτείται για να επανεφεύρει κανείς τον ίδιο του τον συλλογικό εαυτό;

- Πω ρε μαυρίλα χριστουγεννιάτικα...

- Η κατάσταση είναι ακόμη ζοφερότερη. Γιατί, με ένα διεστραμμένο τρόπο, η διαίσθηση των λαθών του παρελθόντος, όταν συνοδεύεται από αδυναμία αυτοκριτικής, μπορεί να καταστήσει το κάλεσμα της αριστεράς ακόμη δελεαστικότερο. Σε κάθε περίπτωση πάντως, η εποχή είναι τέτοια που η αναμέτρηση με τα λάθη του παρελθόντος μπορεί να αποδειχθεί εξαιρετικά ωφέλιμη.

- Δηλαδή;

- Δηλαδή ετούτη εδώ είναι μια μεταβατική περίοδος. Αν κατά τα τελευταία δέκα χρόνια τα λάθη του παρελθόντος γίνονται αισθητά με όλο και πιο κραυγαλέο τρόπο, είναι γιατί το κράτος διαλύει με σχέδιο κάθε δυνατότητα μεσολάβησης. Από εκεί έχουμε φτάσει οι πιο διαπρύσιοι υποστηρικτές των «αναγκαίων μέτρων» να είναι οι αριστεροί. Αυτό με τη σειρά του σημαίνει ότι μια νέα γενιά της εργατικής τάξης μεγαλώνει σε μια πραγματική ερημιά, όπου το μόνο που πλεονάζει είναι τα αδιέξοδα. Δεκάδες,

εκατοντάδες χιλιάδες πιτσιρικάδες ενηλικιώνονται με μοναδική προοπτική την υλική στέρηση και το γκλομπ του μπάτσου. Με αυτούς θα πρέπει να βρούμε τρόπους να μιλήσουμε. Γιατί κι εμείς τέτοιοι είμαστε.

- Α ναι, αυτό μου θυμίζει έναν τύπο που δεν ήθελε να πάρει την προκήρυξη για τη διαδήλωση στον Πειραιά.

- Και;

- Και μας είπε ότι δεν την έπαιρνε γιατί «από τη Νέα Σμύρνη και μετά, εσείς οι αναρχικοί μάς λέτε φασίστες».

- Για δεσ! Για δεσ κάτι πρώτα πληθυντικά που μας σεββίρονται φρέσκα φρέσκα από το φούρνο της κρίσης!

- Και τι να τα κάνουμε;

- Αυτό αδερφέ είναι το ερώτημα από καταβολής καπιταλισμού. Πρέπει να μάθουμε να μιλάμε. Για να μάθουμε να μιλάμε πρέπει να μάθουμε να οργανωνόμαστε. Και για αρχή πρέπει να μάθουμε να αναγνωρίζουμε τα λάθη μας.

- Δηλαδή άλλη φορά θα το σκεφτείτε προτού αρχίσετε να δαγκώνετε τον ψυχίατρο;

- Ε... (παύση - το σκέφτεται). Ρε μαλάκα, ο άνθρωπος έσκασε μύτη με μάσκα, σύριγγα και κέρατα τάρανδου, τι σκατά περίμενε;

(τέλος πολιτικού τμήματος της συνομιλίας - ακολουθούν διάφορα άσχετα, βασικά αναμνήσεις από νοσοκομεία).

σημειώσεις

ΠΕΠΠΑ Η ΜΑΣΤΙΓΑ

Τι σκατά ρε με τα γουρούνια από την κόλαση;
Γιατί έχουνε και τα δύο μάτια από την ίδια μεριά του κεφαλιού;

Γιατί είναι συνέχεια προφίλ;

Γιατί γελάνε συνέχεια και δεν κλαίνε ποτέ;

Γιατί τρώνε όλη την ώρα και δε χέζουν ποτέ;

Πώς γίνεται να μη δουλεύουν, αλλά να έχουν διόρωφο σπίτι;

Τα γουρούνια από την κόλαση μας καλούν να ρουφήξουμε άπληστα

το μήνυμα που ως συνήθως είναι το μέσο.

Το μέσο είναι η οθόνη με τις μαλακίες.

Και το μήνυμα είναι: αφού ούτως ή άλλως δεν καταλαβαίνεις τίποτα,

κάτσε δεσ Πέππα το γουρουνάκι παλιοβλάκα.

Οι παλιοβλάκες συμμορφώνονται με κρυμμένη χαρά.

Χρησιμοποιούν τα παιδιά τους ως συγκάλυψη του γεγονότος

ότι η συστηματική παρακολούθηση της Πέππας καθόλου δεν επιδεινώνει την επαφή τους με την πραγματικότητα.

Και πάλι καλά να λέτε.

Γιατί όταν δε βλέπουν Πέππα, βλέπουν Τσιόδρα.